

Küçük Meşe

– Seferii · 08 Eylül 2018

Bu gördüğünüz meşe, 20 yaşında. İnsan ömrüne göre düşünürsek, güzel bir genç kız veya aslan gibi delikanlı çağında. Bir zamanlar dağlardan toplayıp çeşitli yerlere ektiğimiz palamutlardan sadece biri yeşermişti. İşte o da bu...

Evimiz büyük bir spor kompleksinin içinde. Bir zamanlar çalışanlar için lojman olarak yapılmış. Sonra gelir getirsin diye kiraya verilmiş. 21 sene önce bize nasib olmuştu. Evimizin önündeki otopark alanının çiçeklik olarak yapılan ama tabii bitkilere terk edilen-ki onların da yaşamaya hakkı var- bölümüne palamutlardan birini ektik. Amacımız dünyanın oksijen ihtiyacına biraz da olsa katkıda bulunmaktı.

Birinci sene bir yaprak verdi. İkinci sene iki yaprak... Çiçeklikleri temizlemek için gelen bahçe bakım firmasının elemanı bütün otları biçerken iki yapraklı meşemizin de dibini temizledi, etrafını taşlarla çevirdi.

Üçüncü sene üç yaprak açtı. O sene çiçekliklerin temizliğini, spor kompleksinin işçilerine yaptırdılar. Kendilerine verilen görevleri, eksiksiz yapan, eğitim almadıkları için adları “yardımcı işçi” olan görevliler, bütün otları biçip destelediler. Bizim meşeyi de ot sanıp biçmişler. Etrafındaki taşları da bir güzel dağıtmışlardı.

Biz, kökünden biçilen meşenin bir daha yeşermeyeceğini düşündük. Ondan ümidi kestik.

Dördüncü sene toprağın hemen bir karış yukarısında narin bir bedenden bir yaprak açıldığını gördük. Hatta küçük kızım gördü. “Annee! Ağacımız yaşıyor yaşıyor...” diye eve koşa koşa gelirken çığlık çığlığaydı. Hemen koşup dibini açtık, bir şişe suyla suladık, yine taş toplayıp etrafına dizdik.

Beşinci sene iki yaprak açtı, boyu da biraz uzamıştı. Yüzme havuzunun müdürüne gösterip, bunun aslında ağaç olduğunu, mümkünse işçilerin, otları biçerken bunu da biçmemelerini söyledik. Müdür yüzümüze tuhaf tuhaf baktı. “İyi de burdaki bütün ağaçları kesip otopark alanını genişleteceğiz.” dedi. Oysa çiçekliklerin, mimari olarak da otoparka dahil olamayacağını biliyordu. Ama yine de o sene meşemiz kurtuldu.

Altıncı sene meşemiz, üç yaprak açtı. Artık boyu ot seviyesinden küçük bir fidan seviyesine yükselmişti.

Bir gün bir motor sesiyle uyandım. Elektrikli tırpanla otlar biçiliyordu. Hemen koştum... ama geç kalmıştım. Önce meşenin olduğu yerden başlamışlardı. İşçiye gerçek mesleğinin ne olduğunu sordum. Meslek eğitimi almadığını, burda da genelde temizlik yaptığını söyledi. İlk bakışta, bu kestiği şeylerin, meşe mi, ot mu, çöp mü olduğunu ayırd edecek bilgisi yoktu. Evet biraz sıkıcı bir durum...

Bir dahaki sene meşemizin ısrarla bir yaprak açtığını gördüm. “Tam bir ağaçsın sen. Seni dibinden kesseler de yine mücadeleni veriyorsun, yine “bu dünyada ben de varım” diyorsun. Seni öldürmek için kökünü de kazıyıp çıkarmak lazım değil mi? Hiç bir şeyden çekmedin insandan çektiğin kadar. Bu kaçınıcı doğuşun? Artık ben de saymıyorum. Sana bir iyilik yapsalar da buraların bakımı için gerçek mesleği bahçecilik olan firmalarla anlaşsalar. Seni ancak eğitimliler görebiliyor. Hadi kolay gelsin. Allah seni de senin gibi olan arkadaşlarını da korusun.” dedim. Onunla konuşmak bana da iyi gelmişti.

Bir gün bir kamyonet parketti. Üstünde “Bahçe bakımı, Peyzaj, Çevre Düzeni” yazıyordu. Oh iyi... bunlar meşeyi farkeder...

Gerçekten de meşeyi farketmişler, yine etrafına taş dizmişler, bir çubuğu da narin gövdesine dayanak yapıp bağlamışlardı. O ipi ve çubuğu gören de artık meşenin, özellikle ekildiğini fark edecekti. Bu zamana kadar niye bizim aklımıza gelmemişti ki...

Bir dahaki sene iki yaprak açtı. Mücadele devam ediyordu. O sene de kimse yolmadı veya biçmedi. Etrafındaki çalılar, yabancı otlar temizleniyordu, meşe biraz daha rahatlamış olarak büyümesine devam ediyordu.

Sonraki sene üç yaprak açtı. Ama görüldüğünden daha yaşlı olduğu için midir bilmem, gövdesi kalınca bir çalı gövdesi gibiydi. O sene de onu kimse rahatsız etmedi.

Ve... nihayet beş yaprak... ohh... acaba kendini kurtarmış olabilir mi? 1..2..3..5..8..13..21..34...tabiatın sayı sistemine göre yaprak açacaktı ama uzun bir süre, buna bir türlü izin verilmemişti.

Eğitim ne güzel şey. İşi ustasına emanet edecekmişiz demek ki... hele şu anda moda olduğu gibi onun tanıdığına, bunun adamına değil... “Ekmeği yapıcısına ver, isterse yarısını yesin” dedikleri gibi.

Artık yaprakları saymıyorum. Boyu da benim boyuma yetişti. Her ne kadar yaşından daha küçük görünse de dimdik ayakta. Gelinlik çağında güzel bir kız mı diyelim, yoksa askerlik çağında aslan gibi delikanlı mı? Her ikisi de olur.

Biraz daha büyüyecek, dünyaya oksijen verme görevini layıkıyla yapacaksın. Sıcak yaz günlerinde, özellikle küçük çocuğu olan anne-babalar, arabalarını senin altına parketmek isteyecekler. Onlara gölge vereceksin. Yorgun bir kuş, dalında dinlenecek. Belki eşini çağırırken en güzel şarkılarını senin dallarında okuyacak. Hadi ilk şarkı benden olsun:

Meşeli dağlar meşeli

Meşeli dağlar meşeli

Dibinde halı döşeli

Dibinde halı döşeli

Kül oldum aşka düşeli

Kül oldum aşka düşeli

Abenim esmer güzelim

Yârimle kol kola gezelim...

Aman söyle o kuşlara sakın senin dalındayken çiş yapmasınlar. Burdakiler “uğur” diye görmüyor, “kuşlar arabamıza pisliyor” diye seni gene kesebilirler.